І чужому научайтесь,
І свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXI. Ч. 190. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЖОВТНЯ 1964 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 9, 1964 No 190. VOL. LXXI.

ВИБОРЧА КАМПАНІЯ ПОСИЛЮЄТЬСЯ І ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ

ДЕМОКРАТИ НАГОЛОШУЮТЬ ВНУТРІШНЮ, А РЕСПУБЛІКАНЦІ ЗАКОРДОННУ ПРОБЛЕМИ

Шикаго. — 7-го жовтня президент Джансон вів виборчу кампанії на Середньому Заході, де його вітали десятки тисяч осіб в окремих місцевостях, і де він запевняв, що основними виборчими проблемами є те, щоб можна продовжувати мир і добробут. В Ди Мойн, Айова більше як 175-000 ентузіястично вітали Президента на летовищі, на вулицях міста та на тому місці, де він промовляв. В Спрінґфілді, Іллиной, 25 000 оплескували Джансона, а в Пеорії 25 000 вітали Президента на вулицях міста, і стільки само вислухало його промову. Великі товпо народу в Ди Мойн, які з'явилися привітати Джансона, дали можливість губернаторові Гаролдові Е. Гюзові передбачати, що Айова цього року голосуватиме демократично, вперше від 1948-го року, коли виграв був там вибори Гаррі С. Труман. Гюз гадає, що це вперше в історії цього стейту такі маси виборців вийшли на вулиці і площі міст. Сенатор - демократ Пол Даґлес, який був у товаристві Президента, заявив, що досі ще не було такого вітання президентського кандидата в Іллинойському стейті. Треба ще додати, що і Спрінґфілд і Пеорія голусували на республіканських кандидатів. Ці ентузіястичні вітання дали можливість президентові Джансонові сказати в Шикаго: „Коли надійде листопад, то Демократична партія готова здобути найбільшу перемогу в історії Америки". Але важко, щоб це передбачення Джансона здійснилося, бо тоді він мусів би побити рекорд Ф. Д. Рузвелта з 1936-го року, коли демократичний кандидат здобув був всі стейти крім Мейну та Вермонту. В своїх промовах Джансон повторяв ту думку, що виборці в дні 3-го листопада мусітимуть рішати, чи федеральний уряд має продовжувати політику, яка дала цій країні нечуваний досі добробут, та втримувати мир у світі під проводом президентів із обидвох партій. Ця політика є тепер загрожена республіканським кандидатом. Джансон твердив, що коли б Голдвотер став президентом, то кожний п'ятий фармер збанкрутував би.

Тінек, Н. Дж. — Республіканський кандидат на президента сенатор Беррі Ґолдвотер в дні 7-го жовтня вів виборчу кампанію в стейті Ню Джерзі впродовж 14-ох годин, зробивши понад 50 миль від Атлантійського повіту до столиці повіту Берґен. Його праця була утруднена тим, що республіканці цього стейту є роздвоєні і не всі підтримують республіканського кандидата. Привертало до себе увагу те, що старший сенатор цього стейту Кліффорд П. Кейс був неприсутній на виступах Б. Ґолдвотера. Він давніше вже був заявив, що не буде підтримувати арізонського сенатора. Але з Ґолдвотером виступав кандидат на сенаторське становище, що його займає сенатор Гаррісон, А. Вілліямс — Бернер М. Шенлі. В Конвенційній залі Есбирі Парку сен. Ґолдвотер, між іншим, сказав, що „зближаємося до нової війни, якщо будемо триматися тієї глупої думки, щоб і далі роззброюватися тоді, коли наші вороги роблять щось інше". В цій залі було присутніх коло 5 000 осіб, між ними коло 200 було явних противників республіканського кандидата, які перешкоджали Б. Ґолдвотерові. Промовець старався опанувати ситуацію, але коли його противники почали виступати проти демократичних демонстрантів, зробилось таке замішання, що промовець припинив свій виступ. Треба згадати, що місцевий щоденник Есбирі Парк Івнінґ Пресс саме 7-го жовтня повідомив, що він підтримує демократичного кандидата Джансона. Цей щоденник від 1940-го року підтримував республіканського кандидата. В Іст Оренджі Ґолдвотера оваційно вітали 8 000 осіб більше як п'ять мінут, поки він міг почати промову. Але і там Ґолдвотер не міг закінчити промови, бо частина присутніх била до залізних дверей залі. З успіхом промовляв Ґолдвотер в Атлантик Ситі до 1 200 осіб на сніданку, критикуючи закордонну і внутрішню політику президента Джансона.

„Кардинали" перемогли 9:5 в першій грі „Світових Серій"

ПЕРША ТОЧКА „СВІТОВИХ СЕРІЙ": Змагун „Кардиналів" Лю Брук добігає до кінцевої бази, здобуваючи цим першу точку для своєї дружини та першу точку цьогорічних „Світових Серій". Елстон Говард, „кечер" дружини „Єнків" вичікує безрадно на м'яч, коли Брук осягає базу і тисячі глядачів на Буш Стадіоні втішаються першим успіхом їх дружини.

Ст. Луїс, 7-го жовтня. — В перших змаганнях „Світових Серій" бейзболу, які відбулися на Буш Стадіоні у Ст. Луїс, Мо., дружина „Кардиналів" здобула перемогу 9:5 над суперником з Ню Йорку, дружиною „Єнкі". Переломовою в зустрічі була шоста зміна („іннінґ"), в якій „Кардинали" здобули чотири точки. В другій зміні „Єнків" пописався дуже добре їх змагун українського походження Тома Треш, який сильним ударом післав м'яч понад ліве поле аж на трибуни глядачів. Цим ударом — „гом ран" — здобув Тома Треш дві точки для своєї дружини, бо в тому часі був на першій базі співзмагун Томи з „Єнків" — Говард. У восьмій зміні „Кардинали" збільшили своє веденя на дальших три точки і ними вирішили долю першої гри. Переможцем „Світових Серій" стане та дружина, яка здобуде скоріше чотири перемоги в зустрічах між „Кардиналами" і „Єнкі". Гри продовжуватимуться 10, 11 і 12 жовтня в Ню Йорку, а опісля, коли ще не буде вирішеного переможця, знов в Ст. Луїсі, в днях 14 і 15 жовтня. Першим змаганням у Ст. Луїсі приглядалося 31,000 глядачів на стадіоні та міліони глядачів на телевізії.

Совєти оприлюднили „документи" на доказ шпигунської роботи західніх атташе

Москва. — В совєтських газетах появились деякі світлини, ніби-то вибрані з-посеред кругло 900 світлин, зроблених чотирма західніми військовими атташе — трьома американцями й одним англійцем — під час їхньої подорожі з Москви до Хабаровська. Вони їхали до Японії залізницею почерез Сибір, що вимагає п'ятьох днів. В Хабаровську вночі совєтська поліція вдерлася до їхніх кімнат, перевела ревізію і сконфіскувала їм фотоапарати, світлини й усі записки. Большевики твердять, що було разом 26 нотатників, в яких „із шпигунською докладністю" були внесені всі завваження на тему об'єктів вздовж залізничного шляху. За совєтським твердженням, знайдено ніби вказівки від Пентаґону, щоб прислати різні дані військового характеру про Сибір. На одній залізничній стації ті військові атташе ніби виявляли особливе зацікавлення совєтським військовим потягом. В розмові з російськими подорожніми в ресторанному вагоні американські атташе представили себе, як спортовці, що їдуть до Токіо. Речник амбасади ЗДА в Москві ствердив, що Совєти нічого не відповіли на закид, зголошений американською і британською нотами протесту, що совєтська поліція грубо порушила дипломатичну недоторканість чотирьох військових атташе, які їхали леґально потягом, подавши заздалеґідь до відома совєтським властям, що вони їдуть до Токіо. Відомо, що большевики вважають роблення фотознімок з вікон вагону за шпигунство.

Конґо, мабуть, зірве дипломатичні зв'язки з Єгиптом і Альжиром

Леопольдвіль. — Між урядами Конґа та Об'єднаної Арабської Республіки і Альжиру взаємини стали напруженими до тої міри, що сподіваються зірвання між ними дипломатичних зв'язків. Сталося це після того, як з доручення президента Об'єднаної Арабської Республіки Ґамаля Абделя Нассера фактично накладено домашній арешт на конґолійського прем'єра Мойсе Чомбе, коли той прилетів до Каїро на конференцію „невтральних" країн. Його відвезли з летовища, на якому ніхто з єгипетських властей його не привітав, до палацу, зарезервованого для чужинецьких гостей, але зараз потім обставлено цей палац поліціянтами, заборонивши вступ туди і вихід відтіль будь-кому. Таким чином навіть шарже д'аффер конґалійської амбасади в Каїро, який — до цього часу офіційно репрезентував Конґо на згаданій конференції, впродовж двох годин не міг добитись доступу до свого прм'єра та сам Мойсе Чомбе не мав можливости передати Нассерові листа від конґолійського президента Кассавубу. Мойсе Чомбе хотів відлетіти назад до Конґа, але його затримали, як „закладника". Як тільки до тієї конґолійської столиці наспіла вістка про поведення єгипетських властей супроти Мойсе Чомбе — навіть політичні противники того конґолійського прем'єра були обурені. Поліція не допустила до демонстрації проти амбасади Об'єднаної Арабської Республіки, але обступила той будинок — і також нікого відтіль не випускала, ані не впускала. Те саме зроблено з амбасадою Альжиру, прем'єр якого, комунофіл Ахмед Бен Белла, яскраво демонстрував ворожість до особи Чомбе.

СОБОР СТВЕРДЖУЄ БЛИЗЬКІСТЬ ЦЕРКОВ КАТОЛИЦЬКОЇ І ПРАВОСЛАВНОЇ

МИТРОПОЛИТ ГЕРМАНЮК ПРИПИСУВАВ ЧАСТИННУ ВИНУ У ЦЕРКОВНОМУ РОЗ'ЄДНАННІ ПАПСЬКОМУ НУНЦІЄВІ В ЦАРГОРОДІ.

Рим. — Вселенський Собор, званий формально Другим Ватиканським Собором, розглядав в минулу середу 7-го жовтня ц. р. три глави декрету „Про Вселенність", в яких говориться про розбіжності, існуючі між Католицькою, Православною і Протестантською Церквами. Стверджено, що між Католицькою і Православною Церквами є більша близькість, як між Церквами Католицькою і Протестантською. Як на найбільшу розбіжність вказано на невизнавання правосла в н и м и зверхности Папи Римського, однак водночас стверджено, що в ділянці релігійних доктрин нема в обох цих Церквах великих різниць. Тому допущено молитовне з'єднання вірних православного і католицького віровизнань та навіть приймання католиками Причастія в православних церквах. Під час дебат над цією справою забрав слово митрополит Української Католицької Церкви в Канаді Впрев. Максим Германюк, який пред'явив Соборові текст вступу до згаданих глав декрету. За газетними звідомленнями, він натякнув, що у церковному роз'єднанні з 1054 року некорисну ролю відіграв тодішній папський нунцій в Царгороді, кардинал Гумберт, який буцім-то оскаржував тамошнього патріярха в „єресях", не маючи для цього відповідних підстав, бо — як мав заявити митрополит Германюк — „православні в тому часі не піддавали під сумнів ніякої догматичної правди". Запропоновані тексти були прийняті понад 2.000 голосами при мінімальній опозиції.

Так само прийнято подібною більшістю голосів ті глави декрету, що стосуються ролі світських вірних в Церкві і позацерковному житті. Однак запропонований комісією текст породив критику збоку приявних. Між іншими, американський кардинал Джозеф Ріттер з Сант Луїсу критикував той текст, як занадто поверховний і формалістичний. Названий кардинал закинув теж, що тон тієї резолюції занадто „звисока" у відношенні до світських. У дебаті виявились виразно дві тенденції: духовники з країн, де Католицька Церква є державною, бажають собі більшої ролі духовенства в політичному житті та діяння в громадсько-політичних справах країни почерез світську організацію Католицької Акції, підпорядкованої насправді духовним чинникам. Зате члени Собору з країн, де католики живуть поруч протестантів і вірних різних інших віровизнань, стоять на становищі, що світським дасться право формувати собі політичні погляди за своєю совістю і відповідно діяти, щоб тільки не в суперечності до канонів віри. У голосуванні підкреслено, що остаточний текст має бути сформульований згідно з духом дебати.

„Міллер заявляє, що головною виборчою проблемою є „капіталізм проти соціялізму"

Гікорі, Північна Каролайна. — Республіканський кандидат на віце-президента конґресмен Вілліям Е. Міллер, промовляючи в кількох місцевостях до виборців, які ентузіястично його вітали, твердив, що головною виборчою проблемою цього року є справа „капіталізму проти соціялізму". Міллер твердив, що президент Джансон є політиком опортуністом, а не державним мужем, і що він „не є зовсім приготований до цього становища". Міллер обороняв республіканського кандидата на президента сенатора Голдвотера, заперечуючи те, що він міг би спричинити війну внаслідок своєї войовничости.

, а також і те, що Голдвотер не є ворогом соціяльного забезпечення і фармерів. Північна Каролайна не є певним стейтом, бо там переміг в 1960 році президент Кеннеді більшістю 52.1 відсотка голосів, але на Республіканській Номінаційній Конвенції всі делеґати з цього стейту були за Ґолдвотером. У Вілмінґтоні слухали Міллера 1.500 осіб, але між ними були і транспаренти з написами за Джонсоном.

Англійська королева відвідує Канаду

Шарлоттавн, Канада. — У середу 7 жовтня англійська королева Єлисавета, в супроводі чоловіка, князя Пилипа, відвідала острів Принца Едварда в Канаді. Тут, у місті Шарлоттавні, у місцевому Колізеї, її вітала найбільша як дотепер кількість людей, зокрема понад 7 000 дітей. Королева роздала скавтські нагороди і говорила з групою студентів. Потім королівська пара мала урочистий обід у білому будинку в колоніяльному стилі, що домінує над затокою, де стояла королівська яхта „Британія". День був похмурий і холодний. Увечері королева з чоловіком були на офіційному бенкеті в міському готелі, а згодом — на балю в новому „Конфедеративному центрі". Рано в четвер королівська пара відплила до Квебеку, де вороже настроєні французи обіцяли влаштувати протестаційну демонстрацію проти приїзду англійської королеви до Канади.

Східня Німеччина звільнить 10.000 в'язнів до кінця цього року

Берлін. — Східньо-німецький диктатор Вальтер Ульбріхт заявив у своїй промові на святі 15-річчя комуністичної східньо-німецької „держави", що до 20-грудня цього року будуть звільнені 10.000 в'язнів. Він не виявив, чи це будуть виключно тільки політичні, чи також кримінальні злочинці, але ствердив, що між амнестованими будуть також такі, які „допустилися важких злочинів проти безпеки і державного устрою Німецької „Демократичної" Республіки". Впродовж останніх двох місяців східньо-німецькі комуністи звільнили коло 1.000 політичних в'язнів, які, за попереднім порозумінням із західньо-німецькими властями, заздалегідь приготованими автобусами і потягами негайно від'їхали до Західньої Німеччини. — У зв'язку з утечею три дні тому 57-ох мешканців Східнього Берліну почерез підземний тунель до Західнього Берліну, східньо-німецький уряд загрозив, що при повторенні такого випадку він скасує умову про право західніх берлінців відвідувати своїх кревних і приятелів у Східньому Берліні. Однак самі німецькі комуністи не вірять , щаб комуністичні власті зробили таке і цим спричинили новий бунт до комуністичного режиму в масах німецького народу. На східньо-берлінських святкуваннях представником СССР був Леонід Брежньов, кол. совєтський „президент".

11 груп науковців та урядовців приготовляють програму президентові Джансонові

Вашинґтон. — З Білого Дому повідомили, що від вересня цього року, 11 груп інтелектуалістів та різних фахівців урядовців приготовляють програму президентові Л. Джансонові що це її він має здійснити в 1965-му році, якщо буде вибраний на президента. Найбільше місця в цій праці присвячується внутрішнім справам, від реорганізації уряду ЗДА аж до поліпшення американського громадянства, а також проблемам закордонної політики, головним чином справі американської допомоги закордонові. Президент Джансон вибрав собі на співробітників в цих справах професорів інтелектуалістів, приватних бизнесменів та досвідчених урядовців. Деякі з цих співробітників працювали в 1961-му році для президента Кеннеді. Окремі групи фахівців працюють в таких ділянках: рільничій, вихованій, в ділянці допомоги закордонові, при проблемі великих міських метрополій, фінансових відносинах між окремими урядовими аґенціями, охороні природи, природніх ресурсах ЗДА, фінансовій ощадностевій політиці, при втриманні економічного добробуту та при транспортовій п р о б л е м і. Всі ці групи мають зв'язок із Білим Домом та з відповідними урядовими аґенціями. Ціль студій: президент Джансон говорив про те, що він хоче збудувати в Америці „велике громадянство". Президент використає ці студії на те, щоб внести нову програму до Конґресу в перших місяцях найближчого року.

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР УНСОЮЗУ ЯРОСЛАВ ПАДОХ ВІДВІДАВ СОЮЗОВІ ОСЕРЕДКИ В ЗАХІДНІЙ КАНАДІ

Довгий маршрут поїздки головного секретаря УНСоюзу д-ра Ярослава Падоха обнімав Денвер, Сіятел, Ванкувер, Едмонтон, Міннеаполіс Вінніпеґ і Торонто. У всіх цих місцевостях є значні скупчення членства УНСоюзу, яке тільки дуже рідко має нагоду зустрічатися з представниками союзової централе. Відноситься це зокрема до на найдальше на захід і північ висунених канадійських осередків. Потребу цих відвідин та інтерес до репрезентатів Екзекутиви УНСоюзу збільшив факт, що відвідини такі дуже рідкі і що вони відбулися в ювілейному році сімдесятиріччя УНСоюзу.

Найбільша і найстарша братська установа Канди

В західній Канаді є три більші осередки УНСоюзу: Ванкувер у провінції Британійська Колумбія, Едмонтон в Альберті та Вінніпеґ, в Манітобі, подібно, як на Сході Канади більші скупчення союзового членства є в Торонті, Монтреалі і в цілому ряді поменших міст. Згідно з переписом населення з 1961-го року, населення Канади українського походження знаходиться, по англійцях, французах і німцях, на четвертому місці із кругло пів-мільйоновим числом тих, які виразно признались до свого українського походження. З цього до УНСоюзу належать кругло 8 000 осіб, тобто нецілих десять відсотків загального числа членів УНСоюзу, яке перейшло 84 000. Ці члени є розміщені в 53 Відділах, розкинених на величезному просторі сімох провінцій Канади. Порівнюючи із ЗДА, тільки невеличке число канадійських українців вклю-чилося до УНСоюзу, хоч він є нашою найбільшою установою не тільки в ЗДА, але і в Канаді, де перший Відділ основане 48 років тому в Торонті. Порівняння числа свідомих українців Канади з числом обнятих УНСоюзом говорить великим голосом про те, що УНСоюз у своєму сімдесятиріччю стоїть щойно на порозі виконання своєї місії, яку накреслив йому на першій конвенції Союзу в 1894-му році основник УНСоюзу та „Свободи" о. Григорій Грушка, а саме „обняти в свої обійми всіх українців" на американськім континенті. Усвідомити це українцям Канади було й одним з головніших завдань поїздки по західній Канаді головного секретаря Я. Падоха.

Відвідини у Ванкувері

На зарані відвідин ванкуверці прибули до Сіятє, де, як про це вже повідомляла „Свобода", на конвенції Крайового Братського Конґресу група танцюристів та співаків з Ванкуверу, під проводом п-і А. Криппс, полонила й очарувала біля 2 000 учасників концерту влаштованого з нагоди конвенції заходами дванадцяти братських організацій. І цим разом український виступ був найкращим, доказом чого був хоч би факт, що найбільший місцевий щоденник помістив тільки єдину їнимку української групи і більшу частину свого повідомлення з концерту присвятив українцям. З групою прибув до Сіятел також секретар місцевого Відділу УНСоюзу п. О. Касюхних. Він і підготовив в середу, 30-го вересня ц. р. зустріч д-ра Падоха з місцевим союзовим і несоюзовим членством. Зустріч відбулася в ресторані Лакі Страйк Мотор Інн, власником якого є місцевий український громадянин. У ній взяли участь місцеві союзові діячі, з предсідником 498-го Відділу Іваном Боднарчуком, секретарем Осипом Касюхничем і касиром С. Лашином на чолі та представниками місцевого громадянства. Після прийняття д-р Падох виголосив доповідь про сімдесятирічне минуле УНСоюзу та господарське й національне значення цієї установи. При цьому він склав подяку приявній п-і А. Криппс, яка підготовила український виступ на концерті в Сіятел. Приявні довго в ніч дискутували над доповіддю та над шляхами дальшого розвитку УНСоюзу в загальному, а у Ванкувері зокрема. Всі погоджувалися в тому, що в цьому великому українському середовищі, в якому число українців далеко переходить десять тисяч, число членів УНСоюзу повинно збільшитися бодай вдесятеро. Забирали голос пп. М. Заяць, М. Янчура, Ярош, Солтис, Мельник, Петриків, п-і Криппс, згадані вище союзові діячі та інші.

Едмонтон під знаком виборів і УНСоюзу

З Ванкуверу тільки півтора години джетовим літаком до Едмонтону. Тут спинився д-р Я. Падох на два наступні дні. Перший день пройшов на відвідинах місцевих церков, установ та, найдальше на захід і північ висуненої української газети, „Українських Вістей", яка й окреслює себе, як „єдину на захід від Вінніпеґу українську газету", яку редагують ред. Василь Дикий та о. д-р Петро Качор, й відомого далеко поза межі Едмонтону, а навіть Канади мейора цього великого міста (третина мільйона) Василя Гавриляка в його, нимже побудованому, величавому міському будинку. За два тижні в Едмонтоні від-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Прем'єр Індії закликає Комуністичний Китай відмовитись від атомової зброї

Каїро. — На конференції кругло 50-ти „невтральних" країн індійський прем'єр Ляль Баґадур Шастрі запропонував, щоб та конференція вислала окрему делеґацію до Пейпінґу, яка переконала б комуно - китайських лідерів, щоб вони не переводили атомового вибуху. Індійський прем'єр підкреслив, що Індія використовує атомову енерґію тільки для мирних цілей і те саме, мовляв, повинні робити всі інші держави. Також бірменський міністер закордонних справ У Ті Ган нарікав, що людству грозить радіяція з нових опадів після атомових вибухів, — однак він не назвав Комуністичного Китаю за іменем, бо ж бірменський диктатор, князь Нородом Шіганук якраз маніфестував в Пейпінґу приязнь Бірми до Комуністичного Китаю. Однак виступи індонезійського президента Сукарна, ґанського диктатора Кваме Нкрумаха та альжирського президента Ахмеда Бен Белли були войовничі, підкреслювали потребу збройної сили для новопосталих держав та вимінали всякої нотки критицизму на адресу комунізму.

В АМЕРИЦІ

● **Демократи конґресмени** ліберального напрямку заявляють, що вони витягнуть консеквенції у відношенні до тих демократичних колеґ із південних стейтів, які підтримуватимуть у президентських виборах республіканського кандидата Беррі Ґолдвотера. Коли б тих демократичних конґресменів викинули з демократичної партії, то вони не мали б права бути головами і членами деяких конґресових комісій.

● **Сенатор Голдвотер,** промовляючи у Ворміністері, Па., сказав, що він був командуючим офіцером пенсильвенійського губернатора Вілліяма Скрентона під час війни і рік тому подав до Департаменту Оборони, щоб майора Скрентона піднести до вищої ранґи, але і досі немає цієї номінації, бо секретар оборони МекНамара в політичних справах розходиться з сенатором Ґолдвотером.

● **Сенатор Кітінґ** заявив, що аж до самих виборів він буде виступати як незалежний республіканський кандидат і не буде підтримувати кандидатури сенатора Ґолдвотера, хоч із цього має деякі труднощі. Кітінґ не може погодитися з консерватизмом Ґолдвотера, і тому не може визнати його кандидатури.

У СВІТІ

● **У північно - західній Туреччині** сталась вночі з минулого вівтірка на середу катастрофа землетрусу. За офіційним повідомленням, згинуло 30 осіб і понад 50 ранених. Землетрус відчуто також в Істанбулі (кол. Константинополі), але не було там людських жертв ані матеріяльних шкід.

● **У Конґо** державне військо визволило 17-ох протестантських місіонарів та їхні родини, що їхнє життя було наражене на місії, яку окружили комунофільські повстанські ватаги. Ця місія знаходиться за 125 миль на північ від столиці Північної Катанґи Альбертвілю, яку зайняли були, але внедовзі потім втратили повстанці.

● **В Римі** помер на мізковий удар архиєпископ Жан Баптіст Жансенс, бельгієць, генеральний президент - ігумен ордену ОО Єзуїтів. Він мав 74 роки. Він помер в 12 хвилин після того, як у шпиталі відвідав його Папа Павло VI й уділив йому своє благословення.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provide for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і mone orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J. 07303

Безуспішні зустрічі

Канцлер Західньої Німеччини, Людвіґ Ергард, діючи під натиском німецьких великих промисловців і торгівців, що конкурують з британським і французьким експортом до комуністичних країн Европи, заповів, що запросить Нікіту Хрущова, який плянує десь у перших тижнях - місяцях 1965-го року прибути із першими своїми відвідинами до німецьких „реваншистів і мілітаристів". Щоб створити „пригожу атмосферу" для такої візити, західньонімецький уряд погодився на підписання між Західнім Берліном і східньонімецьким комуністичним урядом угоди про право на відвідини кревних і приятелів у Східньому Берліні. Подібним жестом збоку Хрущова була його відмова поїхати на святкування 15-річчя комуністичної влади в Східній Німеччині, щоб ніби не дратувати керівників Західньої Німеччини.

Але водночас канцлер Людвіґ Ергард слушно перестерігає своїх земляків, щоб вони не сподівалися великих користей від тієї візити Хрущова, і запевняє, що з свого боку буде непоступливим у принциповій для німців справі —об'єднання Німеччини на базі плебісциту і вільних виборів. Ясно, що надія Ергарда на те, що він „переконає" Хрущова, нібито об'єднана Німеччина є в інтересі самого Совєтського Союзу, це тільки пропаґандивна фраза, в яку не вірить ані сам Ергард, ані ніхто з його міністрів. Ясно теж, що єдиною ціллю подорожі Хрущова до Бонну є дістати від Західньої Німеччини довготермінові товарові кредити за ціну дальшого затишшя справи довкола Берліну, але із збереженням диктатури Вальтера Ульбріхта по другому боці річки Шпре і із збереженням берлінського „муру ганьби" . . .

Майже одночасно президент Л. Б. Джансон заповів, що у випадку його виборчої перемоги він плянує поїхати до Західньої Европи для переговорів із союзниками ЗДА з Атлантійського бльоку (НАТО), зокрема для персональних нарад з французьким президентом де Голлем, британським прем'єром, що вийде з виборів 15-го цього місяця, і названим угорі німецьким канцлером. Ці розмови, читаємо в газетних повідомленнях, потрібні Президентові у підготові до зустрічі з Хрущовим. Очевидно, що американська закордонна політика, яка вже й тепер вимнала всякого діла і всякого слова, щоб не дразнити Москви, особливо згадками про совєтський імперіялізм, з уваги на пляновану зустріч буде ще делікатнішою. Але яку конкретну ціль може мати така зустріч? Яку реальну користь може мати Америка, як країна і як лідер вільного світу від такої зустрічі?

На ці питання можна вже тепер почути відповідь, що скористає на цьому „світовий мир", бо „буде відпружена міжнародна атмосфера". Такі фрази стали вже вилловілим трафаретом, бо вони ні трішки не змінюють фактичного стану, і керівна в Совєтському Союзі кліка з Хрущовим у проводі не виречеться своєї цілі — „угроблення" вільного світу, ані свого засобу — ініціювати й підтримувати „визвольні війни" проти „західніх імперіялістів"; максимальною „поступкою" Хрущова може бути лише тимчасове стримання від яскравих провокацій. Отож, така зустріч це тільки продовження „передишки" потрібної Хрущову для скріплення Москви в її родинній суперечці з Пейпінґом. Вільні народи не всилі зглибити мудрости у плянуванні зустрічей, з яких не буде найменшої практичної користи.

Політичний еквілібрист

Дуже часто, читаючи наперед написану доповідь, Н. Хрущов відривається від тексту і починає імпровізувати. Саме під час імпровізації він назвав цього року в Гетеборзі, у Швеції, гетьмана Івана Мазепу спочатку гетьманом, а потім „царем України". Але цю помилку можна зарахувати до випадкових, хоча Хрущов мимохіть визнав суверенність України за гетьмана Мазепи. Та є помилки і не випадкові.

Виступаючи 11 липня 1958-го року в Берліні, кремлівський диктатор хвалився: „По ряду продуктів сільсько-господарського виробництва Совєтський Союз наближається до об'єму виробництва цих продуктів у ЗДА, а по деяких продуктах уже догнав і навіть перегнав сучасний рівень американського виробництва. СССР перевищує ЗДА по об'єму виробництва пшениці в два з половиною рази". Те ж саме твердив він і в Чехо-Словаччині, на мітинґу „дружби народів". Та вже ось більше як рік — у совєтській пресі годі знайти будь-яку вістку про „перегони з Америкою". Більше того: виступаючи 18-го червня 1964-го року у місті Далума, в Данії, Хрущов був змушений визнати свою помилку в економічних передбаченнях, бо хліб і масло не продукуються шляхом пропаґанди. Він сказав: „Ми купили близько 12 мільйонів тонн зерна в Канаді, ЗДА, Австралії й інших країнах. . ." — і вказав на причини такого стану, мовляв „у низці основних зернових районів СССР була посуха". Промовляючи далі, Хрущов сам себе заперечив: „Ви знаєте, — казав він данцям, — що наша країна є сама традиційним експортером сільсько - господарських продуктів. Якщо ми зараз не продаємо, а купуємо їх, то це, в першу чергу, наслідок спадщини минулого, коли через похибки Сталіна сільське господарство довгий час перебувало в дуже занедбаному стані". І кінчив ту промову заявою, в якій аж ніяк не „переганялось Америки": „Ми купимо у вас молочні і м'ясні продукти . . . Можливо і в майбутньому будемо купувати такі товари". Замість дати населенню СССР досить хліба й до хліба, що можливе, перш за все, шляхом ліквідації колгоспів, — Хрущов там же, в Данії, погрожував 18 червня „вітрякам": „Ми заткнемо глотку усім, хто робить наклепи на соціялізм, кажучи, що соціялістична система не може справитися із завданням піднесення сільського господарства" . . . А 13-го липня, доповідаючи перед Верховним Совєтом у Москві, Хрущов говорив що інше: „Держава повинна мати в запасі не менше як половину . . . або навіть і річну потребу країни в хлібі . . . У деяких містах і районах і тепер ще бувають перебої в продажу окремих видів продуктів харчування".

Еквілібристика Хрущова не кінчається на економіці. Такі ж стрибки помічаємо і на політичній линві. У 1958 р. в Берліні він насміхався з „істинних" марксистів у Югославії та з того, що Тіто хвалився, що „він уміє будувати соціялізм і на даровій американській пшениці". Цього року вже зникли подібні насмішки із сторінок „Правди" та „Известий": сам СССР далеко не проти того, щоб будувати „соціялізм" на рахунок Америки. В додаток — Хрущов уже підтримує „товариша" Тіта, бо в суперечках із червоним Китаєм Тіто підтримує Хрущова. Всі ці стрибки на линві політичної кар'єри свідчать, що компартія СССР і її вождь далі заплутуються в тенетах суперечок, породжених самим таки комуністичним режимом.

НАВЕРНЕНІ КОМУНІСТИ

Хоч боротьба з релігією в Совєтському Союзі послабшала в порівнянні з сталінською епохою, коли переслідування вірних відбувались в супроводі тотального терору, ця боротьба не вгаває, прибираючи нових форм. З другого боку, треба ствердити зміцнювання коріння релігії і посиленого спротиву збоку населення. Відомі випадки, коли навіть відповідальні комуністичні робітники поривають з комунізмом і навертаються до Церкви, де вони знаходять те, чого не може дати їх душі комуністична доктрина, підшита матеріялістичним ученням про те, що світ не створений, а існує без початку й кінця, існує сам по собі, без вищого духовного керівництва.

Випадки навернення комуністів до релігії подає навіть сама совєтська преса, щоб їх найгостріше засудити.

Ось для прикладу в журналі „Наука і Релігія" в ч. 5 за 1964 рік, читаємо про те, що співробітник цього журналу Г. Филипович вирішив написати нарис про совєтське село, де релігія, мовляв, давно вже віджила свій вік і де завдяки добре поставленій антирелігійній роботі „релігійні пережитки" відійшли в минуле.

З цією метою Г. Филипович поїхав до міста Волжська, Марійської АССР. Там він вирішив насамперед відвідати керівника антирелігійної секції місцевого відділу товариства „Знання" і поговорити з ним на тему, яка його цікавить.

З'явився до того відділу і довідався про один такий факт, який справив на нього разюче враження. Коли він запитав, де можна побачити голову секції атеїстів, йому відповіли, що голови немає і не буде, бо він готується до іспитів у . . . духовну академію.

Г. Филипович подумав спочатку, що це жарт, але йому потвердили ще раз цей факт і навіть порадили звернутись до секретаря міського комітету в справах ідеології. Той сказав те саме.

Ця історія, про яку пише антирелігійний журнал, яскраво свідчить, що релігія в Совєтському Союзі, не зважаючи на ведену проти неї боротьбу, не занепадає, а зростає. Це свідчить також про те, що антирелігійні пропаґандисти в силу потреби знайомитися з релігійною літературою і самі переконуються, де треба шукати правди — у фальшивих комуністичних обіцянках „земного раю" чи в царстві Божому, що його заснував Ісус Христос на землі, в царстві любови і цілковитої свободи волі.

Із совєтської преси ми довідуємось, що члени комсомольських організацій відвідують церкви, виконують християнські обряди хрещення і вінчання, дармащо це загрожує їм виключенням із комсомолу. Їх не задовольняють червоні клюби та комсомольські розваги.

Треба думати, що згаданий вище випадок з антирелігійним пропаґандистом, який підготовлявся вступити до духовної академії, не пройшов безслідно і, очевидно, наробив багато клопоту не тільки партійним органам, але й органам державної безпеки.

З „Журналу Московської Патріярхії" довідуємось, що вже чимало молодих людей закінчили духовні академії і стали єпископами. Ми не знаємо тільки, наскільки вони були і є щирими. Якщо це були щирі кроки у їх житті, то, очевидно, антирелігійна пропаґанда не отруїла їхніх душ, а, навпаки, зміцнила їх віру в Бога, коли вони відважились стати на шлях архипастирського служіння Богові.

Усі ці факти свідчать про те, що офіційна боротьба з релігією в Совєтському Союзі дедалі більше втрачає під собою ґрунт. А тим часом коріння релігії дедалі глибше вростає в душі люлей, що і в умовах безбожного комунізму ідуть за Христовою наукою.

П. К.

ЗЦЕНЗУРОВАНИЙ МИКОЛА АРКАС

В інформації „Аркас і цензура", надрукованій у „Радянській Україні" з 6 вересня, сказано, що в Ленінграді знайшли деякі матеріяли царського цензора, які стосуються Миколи М. Аркаса, автора опери „Катерина". М. Аркас зібрав у двох зошитах 100 українських народних пісень, які музично опрацював і хотів видати друком. Перед тим він послав пісні на цензуру. З них 10 цензор Косович заборонив, бо, наприклад, „у 23-ій пісні молодий козак прощається з Україною. Він і рад би повернутися, та цар не пускає. Не стільки цар, як мати-цариця, яка побажала за допомогою козаків завоювати турків . . . У пісні „Пливе човен" дається порада козакові не хвалитися кучерявим чубом, бо його обріжуть, коли піде у солдати" . . .

70 дозволених пісень цензура повернула авторові-упорядникові. На обох зошитах був заголовок: „Збірник українських пісень, записаних Олесею, Оксаною та Миколою Аркас". Але вони ніколи не друкувались. Копії їх зберігались у Миколаївському музеї, аж раптом . . . „зникли звідтіля у 1929 році. Оригінали збірок переховувались у родині Аркаса і загинули в роки громадянської війни".

Можливо, що ця праця Миколи М. Аркаса взагалі загинула, адже не відомо навіть назв усіх пісень, пропав і оригінальний музичний супровід. Але є ще одна його праця. Вона не загинула, і навіть недавно знову була перевидана в Арґентіні: популярна „Історія України", що її написав Аркас - батько для свого сина , Миколи М. Аркаса (який живе нині під Ню Йорком і який, до речі, не одержав навіть декількох примірників тієї праці свого батька).

Збірник пісень запропастила царська цензура. Популярну „Історію України" М. Аркаса забороняє совєтська цензура. Справді: „Какая разніца?" (лп)

З НАГОДИ 10-ЛІТТЯ „ВЕСЕЛКИ"

Кожний з нас знає, що десять років у житті людини, це поважний відтинок її життя, але десять років на службі виховання нашої дітвори — це куди поважніший час, і його таки слід відзначити.

Таким поважним виховним чинником, що присвячує всі свої сили на будову нашої майбутности, тобто на виховання нашого молодого покоління, є „Веселка", журнал для українських дітей, який саме тепер відзначає свій 10-літній ювілей.

Здавалося б, що видання 10 річників „Веселки", це ще не така велика заслуга, бо є видавництва, які видали більше, і їм ніхто ювілеїв не справляє. Це може й правда. Але журнал для дітей — це справа особливо важлива. Вона в сотки разів важливіша від багатьох інших видавництв, які часто мають особисті цілі.

Виховати молоде покоління і зберегти субстанцію нації поза рідною землею, це найголовніше завдання всієї нашої спільноти, хоч, на жаль, вона не завжди про те думає.

Та редактори і видавці „Веселки" вірять, що зберегти нашу молодь при українстві можна і треба за всяку ціну, і вони працюють на цьому полі з усіх своїх сил. За останніх 10 років появилося понад 1 800 сторінок великої чвірки, щільно заповнених віршиками, оповіданнями, казками, а то й поважним українознавчим матеріялом, поперетиканих густо здебільша двокольоровими, оригінальними ілюстраціями наших найвизначніших мистців. Само писання для дітей куди трудніше, ніж писання для дорослих, бо автор мусить забути свій вік. свою освіту, мусить пам'ятати про психіку і знання читача. Редаґування мусить спиратися на знанні дитячої психології та довголітньому досвіді, не кажучи вже про дефіцитність видавництва. Видавати в наших умовинах журнал для дітей, — це плисти проти води або йти проти вітру у важку сніговію.

Пишучи ці слова, я зовсім не думаю прославляти ані авторів, ані редакторів, ані видавців. Вони знають, для чого роблять свою важку роботу.

Кожний, хоч дрібку освічений чоловік, розуміє, яку величезну ролю відіграє преса в житті сучасної людини. Вона ж не тільки інформує про різні події в світі, але й формує світогляд та виховує. Тому не диво, що кожна політична група чи партія, кожна віроісповідна громада, кожна робітнича юнія, а то й кожна більша фірма видають свої газети.

Модерне виховання ні в якому разі не може обійтися без цього чинника, і ми бачимо, як наші діти приносять із своїх шкіл також не мало різних дитячих газеток, які відіграють величезну ролю у вихованні, але — не в нашому напрямку. Але коли ми візьмемо до уваги 16 000 наших дітей у наших парохіяльних школах і щонайменше других стільки в інших і сконфронтуємо це число з накладом „Веселки", то які ж болючі будуть з цього висновки.

Ми так часто деклямуємо про наш патріотизм, але які далекі від того наші діла! Виховання нашого молодого покоління є в сучасну хвилину найважливішою політикою, бо всяка інша політика нінащо не здасться, коли ми не будемо мати нікого за собою. Від виховання наших дітей залежатиме, чи ми зуміємо вдержатися на поверхні життя, як окрема національна спільнота. Згадуючи про це все в 10-ліття „Веселки", мушу зазначити, що мені незвичайно прикро про це писати. Чому з праці наших найкращих педагогів, письменників і мистців користають не всі наші діти, а тільки маленька їх частина? Тут про матеріяльні трудноші батьків говорити ніяк не можна, бо не вони є причиною. Причиною є наша байдужність і брак відповідальности за свої вчинки.

Маю також побажання до Видавництва та Адміністрації „Веселки": Є в нас багато батьків, які не знають навіть про існування такого журналу. Було б добре, щоб В-во користало з усяких сходин і засідань різних наших товариств, виделеґовуючи свого представника з доповіддю про виховну ролю „Веселки", показуючи її батькам та всім заціkавленим. Тепер такий час, що коли не хоче прийти читач до часопису, то мусить прийти часопис до читача.

Бажаю „Веселці" скорого та всестороннього розвитку для добра нашої молоді і нашої майбутности.

Володимир Мацьків

КНИЖКА ПРО ЖЕРТОВНУ ПРАЦЮ МОНАХИНЬ ВАСИЛІЯНОК*

Перед нами друге видання книжки д-ра Саломії Цьорох, ЧСВВ, під заголовком „Погляд на історію та виховну діяльність монахинь Василіянок" (Рим, 1964, ст. 266).

У третій частині цієї книжки, в додатку, на 227 - 251 ст. надруковані документи, зокрема грамоти польських королів та інших визначних осіб. Але найбільше враження викликає лист інженера Олександра Осостовича з 1904 року, в якому він, польською мовою щиро сповідається з того, що довго не здійснював своєї обітниці і не жертвував на дім СС Василіянкам, хоч думка про це зродилася в його голові під час Служби Божої.

„Та ласкаве Небо, — пише Ол. Осостович, — не дозволичали одно по одному вмирати. вання цієї жертви", і діти,якими його Бог обдаровував від другої жінки щороку, —почали одно по одному влирати. Коли вмерла вже четверта дитина, а жінка сподівалася п'ятого наслідника, нещасливий батько пригадав свою обітницю з-перед 10-ох років. Здійснити обіт заохочувала його і жінка, і так прийшло до заснування жіночого василіянського монастиря в Станиславові.

В книжці монахині Василіянки М. С. Цьрох повно згадок про жертовну працю різних людей, бо тільки нею втримувалися всі монастирі, які вдавнину мали таке велике значення в історії нашого народу.

У першій частині книжки авторка говорить про історію СС Василіянок, згадуючи про законодавця й основоположницю василіянських монастирів — св. Василія Великого і св. Макрину — його сестру; про поширення василіянських жіночих монастирів, зокрема в Україні, і огляд монастирів СС Василіянок давніх і сучасних.

Жіночі монастирі існували в Україні вже в княжій добі. Перший такий монастир заклав князь Ярослав Мудрий. У пізнішій своїй історії монастирі ділили долю й недолю зі своїм народом — в часах упадку за татарського лихоліття, в період переслідування, коли Москва запанувала над українськими землями. Вільніше відітхнули СС Василіянки під австрійською займанщиною, коли і український нарід міг дещо свобідніше працювати.

В давній Україні й Білорусі було 82 жіночих монастирів, перед другою світовою війною було їх менше на українських землях, зате появлялись вони на нових місцях поселення українського народу, на еміґрації.

В другій частині праці авторка пише про виховну діяльність СС Василіянок (ст. 81 - 223). Тут згадує вона про те, як у жіночих монастирях почали Василіянки займатися шкільництвом і про те, як це шкільництво виглядало до половини 19 віку.

Найцікавіший розділ в цій праці для звичайного читача є той, в якому авторка обговорює виховну діяльність у сучасних монастирях. Тут є докладні дані про жіночі василіянські школи в Словіті коло Золочева, у Львові (при вул. Длугота та вул. Потоцького), Яворові, Станиславові, Дрогобичі, Перемишлі, Підмихайлівцях, Філядельфії, Юнінтавні, Ужгороді, Пряшові Крижівцях і Шіді (Югославія).

Перед другою світовою війною жіночі василіянські школи найкраще розвивалися в Галичині. СС Василіянки мали тоді клясичну гімназію у Львові, яка недавно на „Союзівці" відзначала 50-річчя свого існування, вчительські семінарії з початковими школами, т. зв. школами вправ та з інтернатами у Львові, Станиславові, Яворові і Дрогобичі, фахову школу у Львові, дитячі садки в Підгайцях, Жиравці і Вишнівчику. При львівському інтернаті мали вони ще й сиротинець, а в Рівні Ясінській коло Підлютого 4-клясову народну школу.

Всі ці школи могли існувати тільки завдяки жертвенній праці СС Василіянок і тій щирій підтримці, яку вони мали збоку наших єпископів та всього громадянства, яке розуміло добре, що рідні школи василіянських черниць — це ті твердині, що виховували українських дітей для української Церкви, для рідного народу.

Однак, авторка слушно зазначає, що під матеріяльним оглядом школи СС Василіянок, ніколи не мали аж так, щоб їм переливалося. На 222-ій сторінці читаємо:

„Скільки то разів ми зустрічалися зі звітами про цілковиту матеріяльну нужду василіянок, приневоленим жити з праці рук милостині. Та тяжкі обставини й усякого роду трудноші не відстрашували і не знеохочували їх до праці для поодиноких душ і суспільности. Повні довір'я в божу поміч, користаючи з батьківської опіки наших єпископів і духовенства, що все радо спішили їм з поміччю й жертвами, вони беруться за відновлювання й будування монастирів, а дальше за найбільш для них відповідну працю: виховання молодих дівчат у чесності й побожності!".

Тема цієї праці вийшла зі семінару історії освіти й шкільництва при львівському університеті, яким керував професор д-р Станислав Лемпіцький. В книжці понад 100 світлин, які прикрашають її та унаочнюють матеріял. Жаль тільки, що під деякими світлинами немає повних підписів.

Працю д-р Саломії Цьорох ЧСВВ назвали ми книжкою про жертовну працю монахинь Василіянок. Читач може переконатися, що воно дійсно так. На рідних землях московський окупант знищив цю працю, але її наслідки ще живуть у серцях тих, що навчалися в школах Василіянок. У вільному світі ці СС Василіянки продовжують свою працю, і вони заслуговують на повну підтримку громадянства.

Л. Луців

*) Д-р Саломія Цьорох, монахиня Василіянка. Погляд на історію та виховну діяльність монахинь василіянок, Рим, 1964, ст. 256. Бібліотек наукових і популярних творів монахинь василіянок. Виходить під проводом Архимандринної Ради, том III.

Володимир Кедровський

ОБРИСИ МИНУЛОГО

(24)

В одному кутку стояли саморобний дерев'яний стіл і ослінчик. На столі блимала нафтова лямпа з закіпченим склом. Ми присіли біля того столика, щоб „повечеряти", а потім уже приступати до обговорення перекладів.

Пригадую, коли Карманський повернувся з Бразилії і якось увечері розповідав мені про життя українських поселенців, про свою працю й перешкоди, які там мав збоку деяких українських діячів, то сів на підлогу в моїй бібліотеці, на килим, а я приліг на канапі. Слухаючи його я не зчувся, як заснув, а коли прокинувся по півночі, Карманський все ще оповідав, не зважаючи на те, чи я його слухаю. Очевидно, він просто вголос підсумовував тоді свої враження, щоб потім їх описати.

Тож, повечерявши черствим хлібом і „лівер вурштом", ми очистили стіл від недоїдків і взялися до обговорення перекладу „Останніх листів Якова Ортіса". Карманський хотів був спершу прочитати лише деякі уступи, але захопився і прочитав увесь переклад. Я уважно слухав, часом робив завваги й радив деякі місця, на мою думку, цікаві для нашої еміграції, виразніше підкреслити.

Що спонукало Петра Карманського взятися за переклад „Останніх листів Якова Ортіса" на українську мову? У відповідь на це я дозволю собі подати деякі виписки з його вступу до перекладу:

„. . . Після нашої їлькалітньої трагедії, перечитуючи цей твір, що має за собою поверх сотку літ, я добачив у ньому відгомін усіх тих почувань, які наболіли в душі сучасного освіченого европейця, а в першу чергу в душі українця. Сьогодні песимізм „Листів" знаходить у моєму світогляді уґрунтовання, бо історичні злочини міжнародної дипломатії, які переносила на собі тоді ще поневолена Італія, підкосили і в душі українця його віру в ідею правди й ставлять йому перед очі страхіття суворої, неморальної сили тих, що диктують людству закони свого самолюбства. Сьогодні ненависть Фосkольо до фарисейства так званого цивілізованого світу являється сестрою такої ж ненависти українця, бо душа наша потерпіла таке саме банкрутство в своїй вірі у принцип правди й добра, як душа італійського патріота після мирового договору в Кампоформіо. Трагедія італійського народу після цього договору є й нашою трагедією, і початок першого листа: „Жертва нашої Вітчини довершена. Усе втрачене, і життя, якщо воно нам судилося, лишається нам хіба на те, щоб плакати над нашим горем і над нашою ганьбою" — може майже без змін повторити кожний добрий українець.

Та це не все, задля чого я вважав потрібним присвоїти твір великого італійця нашому письменству. Не саме сконстатування злочину Европи і найближчих сусідів у відношенні до нашої батьківщини, але й сконстатування аналогії нашої трагедії з трагедією народу італійського спонукали мене під цю пору на еміґрації до перекладу листів".

Далі Карманський пише:

Як твір Фосkольо являється трибуналом, перед яким автор поставив своє тодішнє суспільство, щоб йому розкрити очі на його власні провини, так само він може бути цим трибуналом і для нас. Бо гріхи одних і других винуватців точка в точку ті самі.

„Що ми робимо цілими днями, животіючи й нарікаючи?", — питається Фосkольо і нас, українців, у листі з 28 жовтня. А на другім місці читаємо: „Другий рід любителів Італії бідкається на свій лад. Вони голосять, що їх запродали й зрадили, і, щоб вони були себе зоружили". Їх може були б перемогли, та ніяк не зрадили. І якщо вони були б себе боронили аж до останньої краплі крови, то ані побідники не були б змогли їх спродати, ані побіджені не були б зважилися їх купувати". Тут Фосkольо Францію називає побідниками, а Австрію побідженою.

Далі Фосkольо говорить устами Якова Ортіса:

„Хоч і багато з наших думає, що свободу можна купити за гроші, допускають, що чужі народи прийдуть з любови до справедливости вирізуватися на наших полях, щоб визволити Італію".

Подібні думки в 1921-1923 роках панували серед української еміґрації, яка надіялась на допомогу Антанти і чекала „справедливого" вирішення справи Галичини на міжнародній конференції. Навколо різних орієнтацій на чужу допомогу точилася тоді завзята боротьба, і була — спочатку дуже мала — група, яка сподівалася скорого падіння большевиків і можливости вернутися на рідні землі для національної праці. Чільні провідники тієї групи були першими, що повернулися на Україну, вірячи, що окупант наших рідних земель дозволить їм вести таку працю. І гірко помилились.

В іншому місці Фосkольо устами Карманського питає: „Стогін цілих віків і ярмо нашої батьківщини ще тебе не пересвідчили, що не можна дожидати волі від чужинця?"

П. Карманський звертається до еміґрантів-українців з такими словами:

„Чи не дослухається сучасний українець у вищенаведених висловах чогось, що торкається струн його душевних переживань під нинішню пору? Чи не відчує він у них доймаючого докору за свої недавні вчинки і за вчинки тисяч до нього подібних?

Та це ще не все, що падає докором на сучасний український загал, як падало на сучасників Фосkольо. На сторінках роману його ви знайдете ще й такі різкі слова:

„Я переїхав цілу Тосканію. Усі гори й усі поля вславилися братовбивчими боями від чотирьох віків; тим часом трупи безмежної кількости італійців, що одні других вимордовували, поклали основи під престоли імператорів і панів . . . Ох і за кого ця кров? Син відрубує голову батькові і потрясає нею, держачи за чуприну — і для кого ця злочинна різня? Королі, за котрих ви себе ріжете, стискають собі серед кипучої борні руки й спокійно розділюють між собою ваші шати і вашу землю".

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ФОНДУ „ВЕСЕЛКИ". ДОПОМОЖІТЬ „ВЕСЕЛЦІ" ПРОЯСНИТИ ДУШУ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ! ВИШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ І ЩЕДРУ ПОЖЕРТВУ НА її ВИДАВНИЧИЙ ФОНД!

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР УНСОЮЗУ ЯРОСЛАВ ПАДОХ ВІДВІДАВ СОЮЗОВІ ОСЕРЕДКИ В ЗАХІДНІЙ КАНАДІ

Закінчення зі стор. 1-ої

будуться вибори нового мейора і 12 радних, кандидатами на яких зголосилося 80 осіб, між ними п'ять українців: адв. Петро Саварин, недавній іміґрант, який в Канаді покінчив правничі студії і став адвокатом, д-р В. Оробко, Ф. Курило, Іван Лакуста і п. Косован. Тому, що йдуть завзяті намагання не допустити ні українського мейора, ні радних до міської управи, українці Едмонтону стоять під знаком виборів.

Тільки на два короткі дні, до виборчої справи долучилася справа союзова. Вечором в п'ятницю 2 жовтня ц. р. відбулася нарада гол. секретаря з урядовцями двох місцевих відділів УНСоюзу, а саме 497-го, який очолюють пп. Микола Пріц, голова, Дмитро Петрів, секретар і Теодор Войтів, касир та 503-го, Пластового, який очолюють Євген Штендера, голова, Дзвінка Янда, секретарка і Євген Апонюк, касир. В нараді взяв участь також давній предсідник одного з відділів д-р Суховерський і деякі інші союзові діячі. Після наради відбулася в залі УНО зустріч місцевого громадянства з гостем з головної канцелярії УНСоюзу. В довшій доповіді д-р Падох з'ясував сімдесятирічний шлях існування та успіхів УНСоюзу, вказуючи на те, що ця найстарша українська світська установа від початків свого існування як одне зі своїх основних завдань поставила об'єднання обох країв поселення українців, ЗДА і Канаду. Вже на третій конвенції УНСоюзу в 1896 році доручено делеґатам УНСоюзу виїхати в Канаду, щоб там прослідити умови та можливості життя наших іміґрантів. Тоді вже почав УНСоюз приймати до свого членства канадійських українців, а згодом став закладати окремі відділи на канадійському ґрунті. Довгі роки союзова „Свобода" була єдиною й першою українською газетою Канади. Д-р Падох відвідав обох місцевих Владик, а саме Преосвященного Митюка в заступстві Преосвященного Саварина, о. мітрата Лабу і канцлера о. д-ра М. Сопуляка, далі місцевий університет, де мав змогу бачитися і обмінятися думками з місцевими професорами, зокрема з проф. Боцюрком і проф. Славутичем. Місцева Пластова станиця запросила д-ра Падоха, активного пластового сеньйора, на збори сеньйорського осередку, якого діяльним членом є між іншим вище названий кандидат на радного адв. Саварин. Згадати б, що на університеті викладає 22 українських професорів і викладачів, а українську мову студіює в цю пору понад 80 студентів. Український відділ університетської бібліотеки може стати прикладом куди більшим університетам.

Союзовий День у Вінніпеґу

Справжнім союзовим днем можна назвати неділю 4-го жовтня ц.р. у Вінніпеґу. В цій традиційній столиці Канадійської України, де є осідок Комітету Українців Канади та чимало інших центральних установ, того дня відбулися ювілейний бенкет і окремо ювілейний концерт для відмічення 70-річчя УНСоюзу та 20-річчя одного з двох місцевих відділів УНСоюзу. Це ювілейне свято відбулося в приміщеннях УНО. За почесним столом бенкету засіли представники центральних і місцевих установ, з о. прелатом Василем Кушніром та дир. Володимиром Кохановим на чолі, які репрезентували чолову установу Канади — КУК. Дальше приявними були: проф. Ярослав Рудницький з УВАН, о. ред. С. Іжик, ред. А. Курдидик з „Поступу", ред. Михайло Грушка з „Фрі Пресс", автор пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні Л. Молодожанин з дружиною, різьбар Р. Коваль, дир. Іван Тиктор, союзові діячі і провідники: мґр. Іван Геврик, який взяв на себе головний труд підготови ювілею, Михайло Коваль, Степан Бабій, Іван Паньків, секретар 495 Пластового Відділу УНСоюзу, д-р Богдан Мартинович, член Окружної Ради УНСоюзу, Юрій Гвоздулич, секретар Окружної Ради УНС і інші.

Бенкет розпочав молитвою о. д-р В. Кушнір, після чого мґр. І. Геврик відкрив цю громадську зустріч й попросив до слова гол. контролера УНС інж. Володимира Коссара, який з черги представив д-ра Падоха, як гостя і головного промовця. Д-р Падох в короткій промові передав приявним привіт від ювілята-УНСоюзу та підмітив історичну ролю тієї найстаршої української організації, ілюструючи своє твердження прикладами. Після промови він вручив почесні грамоти, які екзекутива УНСоюзу признала за заслуги трьом основникам і найбільше заслуженим членам 445 Відділу, а саме інж. В. Коссареві, секретареві Відділу М. Ковалеві та теперішньому голові С. Бабієві. Окреме признання висловлено секретареві Відділу в Ванкувері, О. Касюхничеві, як колишньому секретареві та засновникові Відділу. Після цього промовляв о. д-р В. Кушнір, який в імені КУК склав ґратуляції і признання УНСоюзові, який, по його словам, від десятиріч став важливою установою канадійського українського життя, вложивши в нього багато громадських цінностів. Побажанням повного й всестороннього розвитку й поширення УНСоюзу по всій Канаді о. прелат закінчив свою промову-привіт. Після нього промовляв голова УВАН і член Королівської Комісії для справ двомовности, проф. Яр. Рудницький, який вітав УНСоюз від УВАН і підкреслив величезну заслугу УНСоюзу на полі інформування обох наших країн про Україну, зокрема ж виданням англомовної Енциклопедії Українознавства. Після цього проф. Рудницький представив письменника Івана Керницького, який прочитав декілька своїх гуморесок, які приявні прийняли дуже тепло. Ікер жалувався на організаторів програми за те, що перед ним допустили до слова адвоката (Падоха), бо „який письменник може переговорити лоєра!" Він згадував про „двох Колюмбів, одного, що відкрив Америку, а другого (Падоха), що відкрив акцидентову грамоту забезпечення..." Прочитано телеграми з привітом від директора Канадійської Канцелярії УНС Богдана Зорича з Торонта, основника Відділу О. Касюхнича з Ванкуверу і інших. Після цього приявні на бенкеті удалися до авдиторії, в якій відбувся ювілейний концерт.

На програму концерту склалися виступи хору УНО під управою В. Климкова, національні танки школи танків при Філії УНО під проводом п. М. Ріпак, танки групи доросту УНО під проводом п. І. Сінкевич, деклямація гимну УНС Ігора Голінка та вірша „В сімдесяту річницю УНС" Галі Севериненко, промова д-ра Я. Падоха і читання гуморесок Івана Керницького-Ікера. Акомпаніямент був у руках О. Маценко. Публіка виповнила авдиторію й приймала поодинокі виступи з помітним вдоволенням.

Український Республіканський Клюб в Пасейській Окрузі

30 вересня відбулися в Пасейку другі з черги сходини ініціятивного Комітету для зорганізування Українського Клюбу Республіканської партії на терені округ Пасейк і Берґен. В тій цілі Комітет наладнав зв'язки з місцевими відділами Республіканської партії, як рівнож є вже в постійнім зв'язку з українським Відділом Республіканської партії в Нюарку.

Комітет, в складі: Зенон Петрик — голова, Михайло Брездень, Остап Іванків, Іван Зварич, Олександер Ничка, Іван Хомко і Юліян Химинець — члени, обговорив низку питань зв'язаних із організуванням клюбу, як рівнож із засобами і можливістю успішної пропаганди серед нашого громадянства в користь кандидатів Республіканської партії на становище президента і віце-президента ЗДА.

З огляду на близькі вибори і обмежений час, комітет рішив зосередити всю увагу над спопуляризуванням серед місцевої української громади кандидатур сенатора Голдвотера і конґресмена Міллера.

Мабуть уже давно в Америці передвиборча боротьба між кандидатами обох партій не була така завзята, як тепер. В цій боротьбі за здобуття найвищого становища в державній адміністрації йде змаг не тільки за зміну осіб при державній кермі. Це боротьба двох протилежних собі концепцій державної політики.

Українське громадянство у своїй масі не має можливости слідкувати за всіма проявами цієї боротьби, не має можливости запізнаватися з джерельними документами, які можуть мати великий вплив на вислід змагань з обох сторін. Для ознайомлення місцевої української громади з джерельними матеріялами, як рівнож зі станом української справи в плятформах обох партій, Комітет скликає всю місцеву українську громаду на збори в неділю, 11-го жовтня, о год. 7-мій вечора в Українській Централі в Пасейку — 240 Говп Евеню.

О. Н.

Книжки й автори

● **Відома українська поетеса Віра Селянська - Вовк, авторка** кількох збірок поезій і прози, в тому „Духи і дервіші", і **видавець** антології української літератури і збірки українських оповідань в перекладах на португальську мову, **видала цього року в Ріо де Жанейро збірку** власних поезій у перекладах на португальську мову п. н. „Рельоґіо Соляр" („Соняшний Годинник"). Переклади поезій робили сама авторка і бразилійська перекладачка Клеоніcе Берардінеллі. Обгортку приготовила Анна Марія Мурисі. Віра Селянська - Вовк живе постійно в Бразилії і викладає німецьку мову і літературу на католицькому університеті в Ріо де Жанейро. Незабаром вийде у В-ві „Пролог" приготована нею антологія бразилійської і португальської мови в перекладах на українську мову.

● **Книжка поезій Р. Володимира „Палкі серця"** появилася виданням автора в Українській Видавничій Спілці в Лондоні з датою 1964 року. До книжки, що нараховує 215 сторінок, увійшли чотири збірки: „До країни провесни", „Палкі серця", „Вітчизняні поеми", „Сучасне". Автор — український еміґраційний поет — перебуває постійно у Великій Британії і бере активну участь в українському культурному і громадському житті.

Успіхи нашої молоді

Марія Зореслава Снігурович

Марія Зореслава Снігурович, дочка д-ра Михайла і Марії Снігуровичів з Ню Гейвену, Конн., почала у вересні ц.р. медичні студії в Єйл Університеті. Від приїзду з батьками до ЗДА Зірка відзначалася в науці: Вже шістнадцятирічною закінчила вона з найвищими відзначеннями середню школу Вілбир Л. Кросс Гайскул. Всі роки цієї школи пройшла вона з оцінками А і А-плюс, при чому одержала численні нагороди за есеї, промови, латину, альгебру, історію, як теж листа з признанням за надзвичайні осяги у кваліфікаційних іспитах „Нешенел Меріт Сколаршіп". Один її есей був опублікований в „Річній Антології Есеїв". В останньому році середньої школи Зірка була делеґаткою на Стейтову Асамблею Середньошкільників, як визначна учениця цілого району, та була членкою „Нешенел Гонор Сосасті". На ґрадуації середньої школи була Зірка головним промовцем від випускників.

По закінченні середньої школи з такими успіхами в 1960 році одержала Зірка оферти поступити на студії до Раткліф Коледжу в Кембрідж, але вибрала місцевий католицький коледж Альбертус Маґнус у Ню Гейвені. Всі семестри цього коледжу була Зірка на „Дінс Ліст", маючи найвищі загальні оцінки в своїй клясі та будучи одною з трьох студенток з найвищими оцінками в коледжі. В 1964 році закінчила вона коледж з відзначенням „Маґна кум лявде" та зі спеціяльним признанням і нагородою за „визначні осяги в ділянці науки" рівночасно зі здобуттям ступеня баккаляра хемії. Тоді вона одержала листи про прийняття її на такі високі медичні школи: Джефферсон Медікал Коледж у Філядельфії, Джан Гопкінс Університет, Гарвардську Медичну Школу та Єйл Університет і вибрала цей останній, де почала студії, як стипендіянтка.

Зірка Снігурович покінчила також і здала матуру Школи Українознавства у 1959 році з дуже добрими оцінками в усіх предметах. Вона постійно бере активну участь в українському громадському житті. Як старша пластунка є зв'язковою Станиці в Ню Гейвені, в Українській Студентській Громаді в Ню Гейвені займає пост містоголови. Музично обдарована Зірка Снігурович грає на фортепіяні і на багатьох українських імпрезах виступає як акомпаніяторка. Також проявляє активність у спорті. Ще в середній школі вправляла вона відбиванку, плавання (в тому і водний балет), бедмінтон, фехтування і круглі. Як випускниця середньої школи одержала вона найвище у школі відзначення — „Бейб Рут Спортсменшіп Аворд". Зірка грає вже довгі роки у відбиванковій дружині „Довбуша" в Ню Гейвені і тепер є капітаном цієї жіночої дружини, яка має за собою кількакратні чемпіонати СУАСТ-Схід та в американських турнірах перші місця стейтів Нової Англії. Марія Зореслава Снігурович і її батьки є від приїзду до ЗДА членами УНСоюзу у місцевому 414 відділі.

У всіх починах Зірка є справжньою зіркою і ми можемо гордитися такою представницею українців серед американської молоді та побажати їй продовжувати ці незвичайні успіхи.

В. С.

Хто зі зборівських земляків має книжечку
проф. Івана Крип'якевича
„З ІСТОРІЇ ЗБОРОВА"
видання філії „Просвіти" в Зборові, сконфіскований польською цензурою 1929-30 рр. проситься зголосити на адресу:
Максим Паньків
48½ Схід 7-ма вулиця
Ню Йорк 3, Н. Й.
Тел.: **SPring 7-5948** кожного дня після 8-ої вечором.

Українська хроніка

● **У Мюнхені відбулася товариська зустріч українських журналістів з польським політичним і громадським діячем Станиславом Папроцьким, який прибув з Лондону.** С. Папроцький виголосив доповідь на тему „Теперішнє становище в Польщі" і відповідав на багато запитань.

● **У бразилійському щоденнику „Естадо до Парада" з 16** серпня ц. р. журналіст Антоні Енріке Чая опублікував статтю про українсько - польську війну в 1920 р. Він вносить в історію тих відносин багато плутанини, заявляючи, наприклад, що поляки „переконали українців залишити Галичину". Антоні Енріке Чая твердить, що Галичина „це суто польська територія". В тій же газеті з 4 серпня була надрукована дуже добра стаття д-ра К. Скіявона Пуппі про Т. Шевченка.

● **Степан Максимюк у Канаді — збирач рідкісних платівок,** знайшов дві рідкісні платівки з записом 4 українських пісень у виконанні славетної співачки Соломії Крушельницької. На платівках, випущених американською фірмою „Колюмбія" в 1927 р., записані пісні: „Ой, де ти їдеш", „Ой, летіли білі гуси", „Через сад-виноград" і „Вівці, мої вівці".

● **23 українців з Брадфорду, в Англії, побували на прощі в чудотворній місцевості Люрд у** Франції. Вони привезли з собою великі свічки, що горітимуть в місцевій українській католицькій церкві, аж доки наступна проща не принесе на зміну нових.

● **Едмонтонський Відділ Об'єднання Жінок Ліґи Визволення України відзначив у вересні 10-річчя своєї діяльности** та 5-річчя створеного при ньому, відомого в Канаді, хору „Верховина".

● **Українці Лос Анджелесу,** американського міста над Пацифіком, **закінчать Ювілейний** Шевченківський Рік виставою п'єси Т. Шевченка „Назар Стодоля". Ставитиме цю п'єсу режисер Б. Ґрінвальдт.

● **У Варшаві вийшла з друку збірка „Гомін" — антологія** творів українських **поетів і письменників, які живуть у Польщі і пишуть українською мовою.** Книжку видало **Правління** Українського суспільно - культурного товариства.

● **Вечір Миколи Понеділка** відбудеться в неділю 10-го жовтня о год. 7.30 в залі парафії св. Юрія Переможця при 331 Сентер Ст. у Трентоні. Увесь дохід призначений на нові видання Українського Публіцистично - Наукового Інституту.

Передбачають, що американський експорт подвоїться до 1974 року

Сан Франсіско. — Голова Бизнесової і Оборонної Адміністрації Деніел Л. Ґолді, промовляючи на зборах Експортового Комітету, передбачає, що ЗДА можуть подвоїти свій експорт до 1974-го року, який тоді може становити $49 000 000 000. Ґолді казав, що так збільшити наш експорт можна буде тоді, коли всі промисли виконають всі експортові можливості, і коли вдасться зредукувати всі експортові обмеження в рамах Головного Порозуміння в справах торговельних тариф. Ґолді казав, що американські джетові літаки ведуть перед на світових летовищах, але американські промислові компанії мають більші труднощі в конкуренції з чужою продукцією і в ділянці цін і щодо якости товарів. Впродовж трьох і пів року вдалося дійти до рекордової торговельної надвишки — $6 500 000 000.

ПОВІДОМЛЕННЯ

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ЧЛЕНІВ УКРАЇНСЬКОЇ ЩАДНИЦІ

Ukrainian Savings & Loan Association
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
— відбудуться —
в понеділок, дня 26-го жовтня 1964 року
о год. 6-ій вечора
в домі Спортового Товариства „ТРИЗУБ"
при 4930-32 Н. Броад вулиці.

Окремих запрошень не висилається.
Дирекція Української Щадниці ввічливо просить Шановних Членів, взяти участь та принести на збори ощадностеві або позичкові книжочки. Дивіденда 4%.

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЩАДНИЦІ

Увага! Сиракюзи, Ютика, Обурн і околиця!

В неділю, 11-го жовтня 1964 року
виступить в СИРАКЮЗАХ
АНСАМБЛЬ ЛЕГКОГО ЖАНРУ
„ВЕСЕЛИЙ ЛЬВІВ"
ЗІ СВОЄЮ ДОБІРНОЮ та РІЗНОМАНІТНОЮ ПРОГРАМОЮ.
Участь беруть артисти:
МАРІЯ ЛИСЯК, ІРИНА ЛАВРІВСЬКА, ЮРІЙ ЛАВРІВСЬКИЙ і Яр. ПІНОТ-РУДАКЕВИЧ
Літературний керівник: ред. Олег ЛИСЯК
Акомпаніямент: мґр. Зиновій САВИЦЬКИЙ
Заля УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
Початок — год. 6-та вечора.
На цей веселий вечір запрошує ВШ. Громадянство
КУЛЬТ.-ОСВІТНА РЕФЕРЕНТУРА
Відділу УККА в Сиракюзах

Увага! Ню Йорк, Вашинґтон і околиця!

В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ АТЕНТАТУ
на Провідника ОУН
сл. п. С. Бандери
що його виконав на наказ Москви аґент КҐБ
Б. Сташинський
Організації Українського Визвольного Фронту
— влаштовують —
ПІКЕТУВАННЯ

В четвер, 15 жовтня 1964 р., о год. 6 веч.
ПЕРЕД БУДИНКОМ СОВЄТСЬКОЇ ДЕЛЕҐАЦІЇ ДО ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ при 136 Схід 67-мій вул. (ріг Парк евеню) в НЮ ЙОРКУ.
Збірка учасників о год. 5:30 вечором при 315 Схід 10-та вулиця в Ню Йорку.

В суботу, 17 жовтня 1964 р., о го 12-ій дня
ПЕРЕД БУДИНКОМ СОВЄТСЬКОЇ АМБАСАДИ у ВАШИНҐТОНІ, 1125 — 16-та вул. Н. В.
Збірка учасників о год. 11:30 перед полуднем біля пам'ятника Т. Шевченка у Вашинґтоні при 22-ій і „П" вулицях.

УКРАЇНЦІ!

Масовою участю в пікетуваннях в Ню Йорку і Вашинґтоні докажімо нашу єдність та ще раз вкажім, що Український Народ протягом свого поневолення йшов твердим і встеленим безчисленними жертвами шляхом боротьби за визволення та побудову Української Самостійної Держави і буде йти дальше, незважаючи на болючі втрати, аж до осягнення своєї остаточної мети.

ПРИХОДЬТЕ МАСОВО НА ПІКЕТУВАННЯ!

Нехай український голос у цьому великому протесті буде такий голосний, як великі є жертви Українського Народу в боротьбі проти народовбивчого большевизму!

До цього закликає Вас кров Українських Мучеників і боротьба Українського Народу за волю і незалежність!

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

Працівники УНСоюзу та „Свободи"
крім вінка на могилу
бл. п. проф. Івана Вербяного
та пожертв на Поминальні Богослуження,
зложили $46.00
на Дар Українському Інвалідові.

Замість квітів на свіжу могилу
св. п. ІВАНА ВЕРБЯНОГО
складаємо 20.00 долярів
на Дар Українському Воєнному Інвалідові.
Наталія і Володимир ЗАЛУСЬКІ

Замість квітів на могилу
нашого Друга
сл. п. д-ра МИХАЙЛА ШАХНОВИЧА
б. адвоката в Гусятині,
складаємо 15.00 дол. на потреби НТШ в Сарселі, Франція.
Марія і Іван ЗАВАЛИКУТИ
Марія і Евстахій КУЛЬЧИЦЬКІ

ПОДЯКА

Дня 30-го серпня 1964 року відійшла у Вічність
наша Незабутня Дружина й Мама

бл. п.
Ярослава Микита Захарясевич

В часі довгої і важкої недуги та похоронів, ми стрінули людей доброго серця, що старались зменшити наш біль та розрадити нас у нашому горю.

В першу чергу дякуємо о. дек. С. Баландюкові за відвідини Хворої у лікарні, провід у похоронах та прощальне слово над домовиною нашої Дружини і Мами.

Щиру подяку складаємо пл. сен. о. Я. Шустові — представникові 8-го Кур. УПС ім. Григора Орлика за участь у похоронах.

Дякуємо д-рові М. Яцухові за безкорисну опіку хворою в часі недуги.

Дякуємо Українському Національному Хорові під дир. О. Пришляка за прекрасний спів в часі Панахиди та похоронів.

Дякуємо ВП. Панству д-рові В. Левицькому та д-рові Ірені Левицькій з Клівленду за відвідини хворої, моральну та матеріяльну поміч.

Щиро дякуємо пані А. Панченко за сердечну опіку хворою від часу операції до останніх хвилин її життя.

Дякуємо Станичній Старшині та Членам Пл. Станиці у Гартфорді за квіти, стійку при домовині, чисельну участь у похоронах, а пл. сен. В. Лучканеві за прощальне слово над могилою.

Дякуємо Всім Організаціям, Товариствам за участь у похоронах, квіти, Служби Божі та пожертви на култ.-освітні цілі.

Всім нашим Дорогим і Близьким, Родині і Приятелям, дякуємо за всю поміч, слова потіхи та розради у нашому горю. Хай Всевишній наділить Вас своїми ласками.

Муж — МИКОЛА
Син — ІГОР

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗДА
ділиться з Членством сумною вісткою
про ненадійну смерть

†

Проф. ІВАНА ВЕРБЯНОГО

члена НТШ, голови Комісії Енциклопедій, педагога, лексиколоґа та визначного громадського і суспільного діяча, який помер 5-го жовтня 1964 р. на 68-му році життя.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

СТАНИЦЯ БРАТСТВА УСС в НЮ ЙОРКУ
ділиться сумною вісткою
з Побратимами і Українським Громадянством,
що дня 3-го жовтня ц. р. в Клифтоні, Н. Дж.,
по довгій і тяжкій недузі, відійшов у Вічність

сл. п.
ОЛЕКСАНДЕР КРИВОВЯЗА

народжений 1897 р. в Ліську, Сяніцький повіт, Західня Україна, був. учасник Визвольних Змагань в рядах Леґіону Українських Січових Стрільців і УГА.

Похоронні обряди відбулися в Українській Католицькій Церкві в Пасейку, Н. Дж., дня 6-го жовтня 1964 року.

СТАНИЦЯ БРАТСТВА УСС в НЮ ЙОРКУ

---

†

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями та Знайомими,
що 30-го вересня 1964 року в Шікаґо, Ілл.
ненадійно упокоївся у Бозі,
заосмотрений Найсвятішими Тайнами
наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
Д-р ТЕОДОР БЕЛЕЙ

народжений 18-го лютого 1892 р. у Войнилові, Галичина, старшина УГА, адвокат у Тисьмениці та Станиславові.

Похорони відбулися у суботу, 3-го жовтня 1964 року з Катедри св. о. Николая на місцевий цвинтар св. о. Николая.

Горем прибиті:
ЛІДІЯ з ПАНЬЧАКІВ — дружина
БОГДАН — син з родиною
ІРИНА ГУБЧАК — донька з родиною
ЮРІЙ — брат з родиною
та вся Рідня

У ГЛИБОКОМУ ПОКЛОНІ.
В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Небуденної
МАТЕРІ, БАБУНІ і ПРАБАБУНІ

св. п.
Марії з Корницьких ГУБКА

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в понеділок, 12 ЖОВТНЯ 1964 р., о год. 8-ій рано,
в суботу, 17-го ЖОВТНЯ 1964 р., о год. 8-ій рано
в ЦЕРКВІ БОГОЯВЛЕННЯ
180 Картер вулиця в РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.

ПАНАХИДА НА МОГИЛІ
ЗА СПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОЇ
буде відправлена
в суботу, 17-го ЖОВТНЯ 1964 р. о год. 1:30 по пол.
Просимо про молитви.
У безмежному горю —
Син БОРИС з Родиною

ВІСТКИ З АРҐЕНТИНИ

Сесія Головної Ради УЦРепрезентації в Буенос Айресі

16 серпня відбулася в залі Централі Просвіти в Буенос Айресі чергова сесія Головної Ради Української Центральної Репрезентації (УЦР.) в Арґентині. Головував Ред.. Гр. Голіян, голова головної Ради. Вислухавши протокол попередніх зборів, Сесія прослухала діловий звіт д-ра В. Іваницького, голови Управи УЦР, про її діяльність та про подорож на відкриття пам'ятника Т. Г. Шевченкові в Вашинґтоні.

Д-р В. Іваницький вказав на незадовільний фінансовий стан УЦР. Фінансовий референт п. Гнатишин, подавши короткий звіт з каси УЦР., звернув увагу на невиконання зобов'язань щодо УЦР. організацій, що її складають, та взагалі української спільноти в Арґентині.

Секретар УЦР. п. Мирослав Самоверський подав звіт з підготовчої праці Шевченківського Комітету в Арґентині та вказав на високі кошти Шевченківського Концерту в театрі „Опера", що мали б доходити до 400 тисяч пезів.

У зв'язку зі звітом про подорож до Вашинґтону на відкриття пам'ятника Т. Шевченкові та величезним моральним і навіть політичним успіхом цієї події, д-р В. Іваницький порушив справу про побудову пам'ятника Т. Шевченкові в Буенос Айресі, про що вже була відповідна постанова, яка проте залишилася на папері. У цій справі Сесія ухвалила: уповажнити д-ра В. Іваницького розслідити можливість зреалізування пам'ятника в урядових, та міських і парляментарних чинників Арґентини з правом кооптації потрібних людей. Коли ж справа буде докладно вияснена і виявляться якісь можливості скликати спеціяльне засідання Головної Ради для остаточного полагодження цієї справи.

У справі фінансовій ухвалено внесок п. Косюка: всі фонди загально громадського характеру, які здобуваються під час підприємств, організованих УЦР чи її референтурами мають переходити через касу УЦР і бути контрольовані скарбником УЦР.

На цій сесії порушено і обговорено дуже важливу справу активізації: українців у політичному житті Арґентини. З цього приводу ухвалено такий внесок Б. Коваля: справа набуття арґентинського громадянства для українців має велике значення, бо воно улегшує доступ до всіх ділянок державного і політичного життя, а тому треба спопуляризувати ту справу через пресу та радіо й доручати українцям входити в зв'язки з арґентинськими партіями та різного роду установами і тим популяризувати українську справу.

Ухвалено і другий внесок Б. Коваля: одобрити ініціятиву голови Спілки Українських Науковців, Літераторів і Мистців в Арґентині проф. М. Гаврилюка в справі відзначення 70-ти літнього ювілею проф. Є. Онацького і доручити Управі УЦР. скликати представників організацій для сформування міжорганізаційного комітету під протекторатом УЦР. для відзначення цього ювілею.

Сороколіття „Просвіти" в Арґентині

24 серпня минуло 40 літ зі створення в Арґентині першої і тепер найстаршої української національної установи — „Просвіти"; три основні її клітини, а саме „Просвіти" в Буенос Айресі, Беріссо і Док Суді — це піонери нашого організаційного життя. Як колись на рідних землях „Просвіта була основою нашого громадсько-організаційного життя, так і тут, на еміґрації вона стала підвалиною нашого національного життя.

Заходами „Просвіти" появляється перший український часопис в Арґентині „Українське Слово", що має за собою вже понад 35 років життя, на протязі яких служить безперервно потребам наших громад та самостійницькій думці нашого народу.

Відзначуючи 40-ліття „Просвіти" в Арґентині, слід ствердити, що в житті наших поодиноких скупчень, важливу ролю виконують просвітянські доми, в яких розвивається суспільно-організаційне життя кожної громади. Привезений з рідних земель загально прийнятий звичай, що кожна громада мала свій „Народній Дім", знайшов належний відгомін серед еміґрації. В цих „Народніх Домах" скупчується вся активність наших поселенців. В них є приміщення для читальні, бібліотеки, Рідної Школи, дитячого садка; в них улаштовуються такі свята, як ялинка, спільне свячене, релігійні відправи та національні академії. Народні доми дали змогу нашим громадянам зберігати українські традиції та звичаї...

„Просвіта" в Арґентині має 14 власних народніх домів, що служать українській народній справі.

З огляду на те, що Шевченківські святкування закінчилися в Арґентині великим концертом під патронатом УЦР в театрі „Опера" в Буенос Айресі 6-го вересня, святкування ювілею „Просвіти" почнуться після цієї дати.

(єдо)

Короткі вісті

● Колишній президент Д. Д. Айзенгавер, на пресовій конференції в Ню Йорку заявив, що цьогорічна виборча кампанія кандидатів на президента спричиняє збентеження серед виборців. „Я не можу дати характеристику виборчих проблем в цьогорічній виборчій кампанії", казав Айзенгавер. Журналісти запитували Айзенгавера, чи, на його думку, в цій кампанії забагато порушується особисті справи. Айзенгавер сказав: „Я не знаю, але щось є в цій кампанії, що спричиняє замішання".

● У Британії вийшов спеціяльний словник для осіб, які не знають англійського „спеллінґу", себто грамотного писання окремих слів. Видавці пояснюють у вступі, що ті, які не знають, як писати слова, не можуть віднайти їх у словнику, ото ж треба їм у цьому допомогти. Ця книжка зветься: „Словник для поганих спеллінґовців".

● „Комсомольська Правда" нарікає, що в Таджидській Республіці в центральній Азії юнак Давлінт Асланов помер тому, що не дозволив, щоб лікував його „невірний" лікар. Газета твердить, що слідство виявило, що той юнак ходив поруч із державною школою також до підпільної мусульманської школи, де нібн впоїли в нього „контрреволюційний релігійний фанатизм". Скільки таджикських мусульман потерпіли від поліційних переслідувань — цього та газета не виявляє.

● У СССР є тільки 100.000 вантажних авт на службі державної комунікації, але вони — навіть нові — у такому поганому стані, що 14 відс. тих авт нечинні. Тільки 5 відс. совєтського товарового руху користується автами, решта — залізницями.

ЗІ СПОРТУ

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

Футбольні змагання „Східньої Конференції" в неділю 11-го жовтня:

„Тризуб", Філядельфія — Грецько-Ам. СК, Ню Йорк, о год. 2:30 по полудні на грищі при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

УСК Ню Йорк — Н.Й. Амерікенс, о год 2:30 по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці і 31-ій евню у Коледж Пойнті, Н.Й.

„Чорноморська Січ", Ньюарк — „Гунґарія", Ню Йорк, о годині 2:30 по полудні на грищі Шіцен Парку при 32-ій вулиці і Гадсон бульварі в Норт Берґен, Н. Дж.

Інші зустрічі: „БВ Готче" — „Метрос", „Джуліяна" — „Дойчунґарн", Н.Й. „Гота" — Н.Й. „Інтер".

— o O o —

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ В ЧАСІ ЗУСТРІЧІ КЛК

Карпатський Лещетарський Клюб з Ню Йорку влаштовує в суботу, 10-го жовтня, осінню товариську зустріч на „Союзівці". В програмі зустрічі є змагання тенісу в подвійній грі чоловків за клюбову першість і трофей, уфундований д-ром Я. Рожанковським, та в мішаній подвійній грі. В тому ж дні відбудуть учасники зустрічі також змагання в стрілянні з кріса і лука та в грі у кічку.

— o O o —

ВІДБИВАНКОВИЙ ТУРНІР ЗА ЧАШІ „СОЮЗІВКИ"

В суботу і неділю, 21 і 22 листопада відбудеться на вакаційній оселі УНСоюзу „Союзівці" традиційний вже відбиванковий турнір за перехідні чаші „Союзівки". Зголошення до участи в цих змаганнях чоловічих і жіночих дружин Товариств, які є членами Делеґатур УСЦАК, приймає ланковий відбиванки СУАСТ-Схід на адресу: Dr. M. Snihurowycz, 1 Goodwin St., New Haven, Conn., Тел.: 469-9707.

В разі непогоди турнір відбудеться в залі гайскул у Кергонксоні.

— o O o —

СТАН ПОКАЗНИКА „Великої Дванадцятки Східньої Конференції"

Північна дивізія

	Точки	Ворота
Джуліяна	6:2	9: 5
Б В Готче	5:3	7: 6
Метрос	4:4	9: 5
Дойчунґарн	4:4	12:11
Гунґарія	3:5	7: 9
Ч. СІЧ	2:6	7: 9

Південна дивізія

	Точки	Ворота
Н Й Інтер	6:2	6:3
ТРИЗУБ	5:3	7:3
УСК НЮ ЙОРК	5:3	5:4
Н Й Амерікенс	4:4	7:9
Н Й Гота	3:5	4:5
Мінерва Пф.	1:7	2:7

— o O o —

ФУТБОЛЬНІ ВИСЛІДИ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ СТЕЙТУ КОННЕКТИКАТ

УСК Бріджпорт виграв в неділю, 4-го жовтня, мистецькі змагання А кляси з Німецьким С.К. з Ведерфілд вислідом 3:2.

УСТ „Довбуш" Ню Гейвен виграв 8:0 змагання за першість Б кляси з Б дружиною Мадярського С.К. з Норвок.

М. Я.

— o O o —

УСК — „Мінерва Пф." 2:0 (1:0)

Ню Йорк, 4-го жовтня. — УСК стрінув „твердий горіх" і тому правильно поступив провідник команди Я. Куровицький, що виставив до цієї зустрічі сильний склад. Змічнена дружина „Пфельцер", а головно її напад, завдавали оборонним лініям УСК-у чимало роботи. Не заломив противника перший ґоль зі сильного стрілу Пирдона, що його добив Сапіо. Кілька хвилин після перерви Сапіо стрілив був другі ворота, яких суддя Де Сальваторе не признав мимо протестів, що в даному випадку не було „офсайду". Дещо пізніше, після кількох гарних акцій, впали до „Мінерви" ще одні ворота з гарного стрілу Пирдона, який устійнив вислід дня.

Напад УСК-у був замало продуктивний і анемічний. В першій половині заграв жертвенно Р. Кіляр, на якого місце прийшов в другій півгрі Вольмер. У Вольмера слідна деяка поправа форми. Вставлений на праве крило Скірка не виповнив свого авдання і був найслабшим змагуном на грищі. Він дальше грішив сольовими загравaннями, надто придержував м'яч і часто тратив його в користь противника. Сапіо, хоч і стрілив ворота (при помочі Пирдона), в загальному не вдоволив. На його місце краще було б поставити більше продуктивного змагуна.

Резерва УСК-у програла з резервою „Мінерви" 1:4.

І. Дзядів

— o O o —

„Чорноморська Січ" — „Джуліяна" 1:2 (0:1)

Ньюарк, 4-го жовтня. — До цих мистецьких змагань Північної Дивізії „Східньої Конференції" виступила „Ч. Січ" в такому складі: Голуб, Янг — Гейл, Каздоба — Мек Ласкі — Снилик, Вільчак (Дутра) — Дайверс — Гемилтон — Санчез — Савицький (Понось). В порівнянні з попередніми змаганнями з „Дойчунґарн" січовики мали значнє більшу перевагу над противником. Завів однак напад „Січі", в якому спеціяльно вражав Гемилтон, який хотів надробити „фавлями" свої похибки в уставці і старті. Суддя Ґольдштайн, хоч і мав нелегке завдання в цій напруженій і гострій грі, вив'язався зі свого завдання. На 57-ій хвилині він виключив з гри змагуна „Джуліяни" Буґара. Тоді, при стані 0:1, „Ч. Січ" мала всі вигляди при наявній перевазі не лише вирівняти, але виграти змагання. Сталося інакше, бо цю нагоду змарнувало виключення з гри Каздоби, який дав себе спровокувати до бійки.

Перші ворота до „Січі" впали в 39-ій хвилині. Після перерви січовики значно переважали і щойно на 80-ій хвилині здобули італійці другі ворота. На три хвилини перед кінцем наступи „Ч. Січі" принесли карне до „Джуліяни" за руку її оборонця. З нього здобув Гемилтон одинокі ворота для „Січі" та устійнив вислід зустрічі.

В складі „Джуліяни" дебютував у мистецьких змаганнях проти української дружини Володимир Чижович.

В суботу, 3-го жовтня, дружина учнів „Ч. Січі" перемогла 1:0 однолітків клюбу Н. Й. Гота. Стрільцем воріт був Савицький.

в. с.

— o O o —

С. Т. „Київ" у Рочестері

Молода сумівська дружина С.Т. „Київ" почала сезон футболу в Другій Дивізії Рочестеру успішно. „Київ" вже має за собою три перемоги. В перших змаганнях „Київ" розгромив італійську дружину „Олімпія" 6:0. Другі змагання принесли перемогу 5:1 над голляндцями клюбу „Ексцелзіор", а в третіх переміг „Київ" українського суперника — дружину „Дніпро" 6:2. Королем стрільців у „Києві" є молоденький Андрій Слук („Малий"), який здобув 8 воріт.

М. М.

— o O o —

„Леви" — „Пеорія" 2:0 (0:0)

Шикаґо, 27-го вересня. — Перемогою над німецькою дружиною „Пеорія" закріпилися „Леви" на першому місці Першої Дивізії Північ, бо конкурент на чемпіонат „Ґрін Вайт" втратив цієї неділі одну точку в ремісових змаганнях з „Фортуною". Ворота для „Левів" здобули: молодий 18-літній змагун Стефан Дижурко в 71-ій хвилині гри і Михайло Нога з подачі Дижурка в 85-ій хвилині. Добре заграв 16-річний воротар „Левів" Орест Банах, виловивши чимало стрілів. Двічі він оборонив ворота справді по-геройськи. Склад „Левів": О. Банах, А. Еліяшевський, Л. Скороход, І. Полюхович, М. Крат, О. Бальбоа, С. Дижурко, І. Батиста, Ф. Діяз, Е. Рей, М. Нога, З. Форович і О. Караван.

Юнаки: „Леви" — „Вісла" 2:0

Резерва: „Леви" — „Ганза" 2:0

В тому самому дні також юнаки і резерва „Левів" здобули такі самі висліди і перемоги. „Левенята" не відбули визначених на суботу змагань з „Атласом" через зливний дощ. У перемозі юнаків „Левів" над теперішнім чемпіоном Південної Дивізії Юнаків, польською дружиною „Вісла", автором обидвох воріт був Микола Атанас. Після цієї перемоги юнаки „Левів" закріпилися на четвертому місці з точками 18:10 і відношенням воріт 35:13. Резерва „Левів" здобула третю під ряд перемогу осіннього сезону. Ворота стрілили: Мирон Дахнівський і Рокко.

Сумівські „Крила" програли чергові змагання за мистецтво Вищої Дивізії з німецькою дружиною „Фіхте Рамс" вислідом 0:1, внаслідок чого попали в загрозливе положення деградації до Першої Дивізії.

Юнаки СК СУМА „Крила" зремісували 0:0 з польськими однолітками „Іґелс" і після цієї гри з точками 21:7 і воротами 37:8 займають третє місце Південної Дивізії Юнаків.

— o O o —

„Левенята" — „Вандерерс" 10:0

Шикаґо, 3-го жовтня. — Доріст „Левів" розгромив високим вислідом німецьких суперників, з якими у весняному сезоні „Левенята" були виграли 16:0. Ворота для „Левенят" здобули: Б. Шлапак 4, Ю. Зарицький 3, С. Парух М. Дижурко і М. Овчарук по 1. На конті доросту „Левів", які займають перше місце Південної Дивізії Доросту, є дев'ять виграних змагань з точками 18:0 і воротами 57:6.

Юнаки „Левів" потерпіли першу поразку в осінньому сезоні від мексиканської дружини „Атлас" вислідом 1:3. Одинокі ворота для „Левів" стрілив Микола Атанас.

Юнаки „Крил" закінчили змагання з Литовським СК нерішеною 1:1. Після цих змагань вони мають на своєму рахунку 22:8 точок і 38:9 воріт.

Резерва „Левів" несподівано програла з дружиною шведів „Вікінґс" 3:4 мимо одержаного підкріплення з першої дружини. Ворота здобули: Лоско, Форович і Рокко.

Перша дружина „Левів" відбула в суботу, 3-го жовтня, товариські змагання, в яких перемогла польських „Іґелс" 4:1. „Леви" грали в ослабленому складі. Добиччю воріт поділилися: М. Нога 2, З. Форович і І. Лоско. В першій дружині „Левів" грають вже тепер два юнаки, а саме Орест Банах, син славного колись Омеляна Банаха, та Степан Дижурко, які ще у весняному сезоні належали до юнацької дружини і стріляли там найбільше воріт. Орест Банах, якому 16 років, є студентом Іст Лейдн Гайскул у Френклін Парку. 18-річний Степан Дижурко є тепер студентом Врайт Джуніор Коледжу. Обидва вони почали футбольну кар'єру в „Левах".

Петро Головатий

— o O o —

„УКРАЇНА" ТОРОНТО У ФІНАЛІ ЧАШІ НАЦ. ЛІҐИ

9.20 „Україна" — „Олімпія" 1:1
9.25 „Україна" — „Олімпія" 1:0
9.29 „Україна" — „Олімпія" 3:0

По перемозі над „Олімпією" ввійшла „Україна" до фіналу гор за чашу Національної Ліґи, в якому зустрінеться з дружиною „Абруцці", яка перемогла у півфіналі „Гунґарію" 1:0 щойно у догривці по майже тригодинній грі. В дружині „України" відчувається брак Л. Довгалюка, який був контужений на змаганнях з „Абруцці" ще 4 вересня, але правдоподібно не зможе грати в цьому сезоні.

О. Стецьків

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Збори Відділів Українського Народного Союзу

СУБОТА, 10-го ЖОВТНЯ 1964 р.

АМБРІДЖ, Па. Місячні збори Б-ва св. Василія — 161 Відд. в 7-ій год. веч. в Клюбовій залі. — П. Роновський мол., секретар.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 182 Відд. в 6-ій веч. в залі Укр. Православної Церкви при 45-47 Говп Аве., Пасейк, Н. Дж. — Управа.

НЕДІЛЯ, 11-го ЖОВТНЯ 1964 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45 Відд. від 12-1:30 по пол. в домі Горожан, N. Franklin вул. Проситься вирівняти свої залеглості. — М. Сеник. секр.

ШИКАҐО, Ілл. Місячні збори Б-ва св. Стефана — 221 Відд. в 2-ій год. по пол. в Домі Відділів УНС при 841 N. Western Ave. Проситься членство прибути на збори. — Т. Шпікула, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Збирання вкладок Б-ва св. ап. Петра і Павла — Відд. 102, зараз по Сп. Сл. Божій в церк залі, 2280 W. 7th St. — І. Попович, пред., Г. Голубець, кас., М. Бобечко, секр.

Посмертні згадки

ТЕОДОР ПИСЬМЕННИЙ, член Т-ва ім. Є. Коновальця — 238 Відд. УНС в Бостон, Масс., помер 28 липня 1964 р., на 64 році життя. Народився в Києві, Україна. Покійний був касиром в прав. церкві св. Андрея в Бостоні та вчителем на Курсах Українознавства. Полишив в глибокому смутку дружину Анну і сестру Гелену. Похорон відбувся з укр. правосл. церкви св. Андрея в Бостоні, а Тлінні Останки поховано на укр. цвинтарі в South Boundbrook, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

ДМИТРО МИХАЙЛЕЧКО, довголітній член Т-ва ім. Дм. Вітовського — 268 Відд. УНС в Філядельфії, Па., помер 5-го вересня 1964 р. на 74 р. життя. Покійний народився в с. Дібще, пов. Бережани, Зах. Україна. Похорон відбувся 16-го вересня ц. р. з пох. заведення до церкви св. свщ. Йосафата на Франкфорді та похоронено на цвинтарі св. Марії (укр. катол. цвинтар) в Факс Чейс.

Вічна Йому Пам'ять!
О. Барилка, секр.

МИХАЙЛО ГЛИВЯК, член Т-ва „Мир" — 324 Відд. УНС у Філядельфії, Па., помер 25 вересня 1964 р. Покійний народ. 1893 р. в Зах. Україні, в с. Єрламів, пов. Добромиль. Покійний був довголітнім членом і брав активну участь в українському і церковному житті. В 1919 р. зложив велику пожертву на Укр. Нар. Комітет на оборону Галичини, Буковини і Карпатської України. Покійний полишив в глибокому смутку жінку Марію і 7 дітей. Похорон відбувся 29 вересня 1964 р. Похований на цвинтарі Овкленд.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Струк, секр.

ГНАТ ПОРІЦИНАЛЮК, член Т-ва „Українська Січ" — 39 Відд. УНС в Сиракюзах, Н. Й. помер 31 серпня 1964 р., проживши 82 роки. Покійний народився в с. Лещівці, пов. Чортків. До УНС вступив 1923 р. і був урядником місцевого Відділу впродовж 10 років. Полишив у смутку дружину Антоніну, синів — Василя і Андрія, дочку Анну та внуків. Похорон відбувся 3 вересня ц. р. з пох. заведення до Церкви, а опісля на Вічний спочинок на цвинтар гр.кат. церкви св. І. Хрестителя. Над могилою прощав Покійного від УНС і УНДому п. І. Пігуляк. Участю в похоронних обрядах, Службами Божими і квітами віддали останню пошану Покійному — рідня, представники організацій, приятелі та знайомі.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

ТАРЗАН, ч. 5323. Адам повідомляє про заручини!

Тривало далі напруження, бо кожний нетерпеливо чекав, щоб Адам Стовн склав „дуже важливе повідомлення".

Вкінці промовив Адам. — Підношу тост вам, пане Вотерс... що маєте таку милу доньку...

Яка, до речі, недавно погодилася бути моєю жінкою!